Куди сповершені гранітні горді стіни
І смерековий ліс у вічній млі дрімучій —
В провалині страшній, у темних борів тіні,
Мов срібнолетний вуж, там повзе Прут ревучий.

Глянь в пропасть, звідкіля той дикий рев несеться,
Де хвиля з лоскотом в безодню поринає,
Де бовван на стрімкій підводній скелі дреться
І береги піни завоями вбирає.

Де в коло челюсті, обриви скель холодні,
На чолах їх віки пером дощів порили
Природи засуд сей страшний в своїй погрозі;

Хто боввани ті вздрить, що гинуть у безодні,
Хто хвиль почує рев — геть гордість! Хай безсилий
Дух задрижить в покорі і тривозі!..

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.